

BROEDER HERMANUS.

Ds. B. TEN KATE.

Vorige week herdacht BROEDER HERMANUS van het Instituut St. Louis te Oudenbosch het feit, dat hij vóór 50 jaar zijn intrede deed in de religieuse wereld. — De heer Ds. B. TEN KATE te Rotterdam herdacht verleden week den dag waarop hij vóór 25 jaar zijn ambt als prediker der Nederduitsch Hervormde Kerk aldaar aanvaardde.

ZWARE UITSLAANDE BRAND.

Donderdagavond brak in het perceel Singel 309a te Amsterdam, waarin de magazijnen en werkplaatsen gevestigd zijn van de firma De Muinck & Co, kunsthandelaren, een felle uitslaande brand uit, die slechts met moeite door de brandweer kon worden bedwongen. Hierboven een foto van de verwoesting, die door den brand is aangericht. *(V.F.B.)*

hoofd tegen de kussens met gesloten oogen, terwijl hij moeilijk ademhaalde.

De luide stem van zijn schoonzuster deed hem ontwaken. Ik tilde hem uit de coupé en duwde haar opzij, terwijl ik haar dreigend aanzag. Ik bracht hem naar boven in de ziekenkamer. De zieke vrouw trachtte zich in haar verwondering op te richten, doch de kracht daartoe ontbrak haar. Durrain strompelde tot voor haar bed, viel daar neer en fluisterde: „Lieveling!" Ik verliet onderwijl het vertrek, doch bleef buiten de deur wachten.

„Ze zeiden mij, dat je mij verlaten had, lieveling," zei zij, „doch ik weigerde het te gelooven."

En daarna klonk zijn stem schor en toonloos: „Jij bent alles wat ik heb, alles waarvoor ik wil leven."

Ik hoorde een geluid als van kussen en toen haar stem weer: „Ik heb nimmer aan je getwijfeld. Ik zei altijd, ik zal het eerst gelooven als hij 't mij zelf zegt of schrijft. En als je 't mij had geschreven, Max, weet je dan wat ik gedaan had?"

ernstig is, of iets dergelijks."

Ik beloofde het hem en hij ging heen met de verzekering dat hij mij schrijven zou als hij in Parijs was.

***

Dien namiddag kwam de zuster van de zieke vrouw en hoewel zij de laatste was, die ik gekozen zou hebben om een zieke te verzorgen, lag het niet op mijn weg hierin verandering te brengen. Het was een lange magere vrouw met scherpe trekken en een harde schelle stem. Ze begon haar intree met een hatelijke opmerking over langharige artisten, die het recht niet hebben te trouwen.

NEDERLANDSCHE VEREENIGING VOOR GEMEENTEBELANGEN.

Onder leiding van den heer Wichers hield de Nederlandsche Vereeniging voor Gemeentebelangen Zaterdag haar algemeene jaarvergadering te Amersfoort. *(V.F.B.)*

Aan het eind der week ontving ik een brief van Durrain, waarin hij mij schreef, dat hij hard aan het werk was en reeds twee bestellingen had gekregen. Ik hoorde van mijn collega, die de zieke behandelde dat ook zij een brief ontvangen had, dien ze hem met tranen in de oogen had voorgelezen.

Iedere week gedurende zes maanden kwam er regelmatig een brief voor haar vol liefdesbetuigingen. Zij schreef hem trouw terug, doch hoewel ze de brieven zond aan het adres dat hij had opgegeven, gaf hij nimmer antwoord op de vragen die ze hem deed. Dit wekte den argwaan van haar zuster op. Wantrouwend van nature, begon ze de zieke vrouw te plagen met allerlei hatelijke toespelingen: Die langharige artist was net zoo min ziek als zij zelf, alleen de armoede had hem trouw aan zijn vrouw doen blijven. Nu hij het geluk had gehad een schilderstuk te verkoopen voor een flinke som, had hij haar natuurlijk verlaten om een vroolijk leventje te leiden. Ze beschreef hem pret makende in café's met zijn vrienden en zei dat zij wel weten zou wat ze doen moest, als ze zoo'n kerel tot man had.

Onderwijl ging de jonge vrouw zeer achteruit. De specialist had niets meer voor haar kunnen doen. Hij bevestigde mijn diagnose: het was een vergevorderd stadium van longtuberculose. Ik besloot haar te gaan opzoeken, niet als beeldhouwer, maar als dokter. Nauwelijks was ik de ziekenkamer binnengetreden of ik had een kruisverhoor te ondergaan van de schoonzuster. Ik erkende dat ik geen beeldhouwer was, doch toen ik de reden van dit leugentje vertelde, bedekte de zieke haar bleek uitgeteerd gelaat met de witte handen. Ik was bewogen en zei haar dat haar echtgenoot haar vertrouwen nog volkomen waardig was, vertelde haar van zijn plan om door een voorgewende ziekte haar wilskracht te prikkelen.

Nadat ik haar dat alles verteld had, schreef ik Durrain, aan het mij opgegeven adres, om onmiddellijk terug te komen. Ik ontving echter geen antwoord.

De arme vrouw werd van dag tot dag minder, het vertrouwen in haar echtgenoot bleef evenwel ongeschokt. Niet voordat ze van zijn eigen lippen zou gehoord hebben, dat hij haar bedroog, zou ze hem veroordeeld hebben; en ze liefkoosde zijn brieven, alsof het hemelboden waren.

Het was bijna zeven maanden na den dag van zijn vertrek, dat Max Durrain bij mij aanbelde. Hij was even dicht bij het graf als zijn vrouw, die ik een week te voren bezocht had. Hij was zeer vermagerd en de heeschheid van zijn keel was mij een bijna zeker bewijs dat hij even ongeneeslijk ziek was als zijn vrouw.

Hij kon nauwelijks meer staan. Ik dwong hem te gaan zitten en hij viel op een divan neer met de woorden: „Ik ben zoo moe, dokter."

Ik vroeg hem niets, omdat ik zag dat hij de kracht niet had mijn vragen te beantwoorden. Ik zei hem echter dat hij dadelijk naar bed moest gaan. Mijn rijtuig stond voor de deur en met behulp van den huisknecht bracht ik Durrain in het rijtuig.

Gedurende den rit naar zijn huis lag hij achterover, het

EMIEL HULLEBROECK.

Onze vriend Hullebroeck, aan wien wij, en met ons nog tienduizenden Nederlanders, zooveel gezelligheid, zooveel plezante kunstavonden te danken hebben, vertrok Zaterdag naar Indië. Hij was het al eerder van plan geweest, maar die oorlog, hè? Die heeft met zooveel andere dingen ook dit uitstel op zijn geweten. Maar enfin; nu is het er dan toch van gekomen. Nou, en „het zal wel gaan" daarginds, zoo goed als hier. En dát is hèèl goed. Want wie maar eventjes bedenken wil, dat de beminde zanger bij zijn afscheidsoptreden te Amsterdam en elders overal voor uitverkochte zalen stond, en zulks dan toch nadat hij ons gedurende den afgeloopen winter op 136 liederavonden verrast had; alleen te Amsterdam 15, in den Haag 13 en in Rotterdam 6. Gedurende den oorlog wist hij zijn succes en populariteit ook dienstbaar te maken aan de Belgische zaak, want vele tienduizenden frankskes vonden hun weg uit 's zangers recettes naar de Steun-Comiteiten; hij zong ook wel in interneerings- en vluchtelingenkampen zoo men weet en dat zonder een centiemken ervoor te vragen. Wij wenschen den leutigen, gevoeligen, geestigen man daarginds het allerbeste. Goede reis en goed succes. En ehwel, spoed u van terug te komen, Emiel. We zien u alhier ook nog geern, zule. Tot fluis, jong!

CONGRES VOOR OPENBARE GEZONDHEIDSREGELING. *(V.F.B.)*

Verleden week werd te Deventer een congres voor openbare gezondheidsregeling gehouden, dat vrij druk bezocht was. Het congres werd besloten met een gemeenschappelijken maaltijd, terwijl het verdere van den avond gezellig werd doorgebracht in de groote Sociëteit.

Er was een oogenblik van stilte, waarin ik hem duidelijk hoorde ademhalen, daarna vroeg hij:

„Wat zou je gedaan hebben?"

„Onder mijn hoofdkussen heb ik reeds weken lang iets bewaard."

Ik hoorde hem een uitroep vol verwondering en schrik slaken, daarna haar stem, hem geruststellende: „Maar ik heb nooit aan je getwijfeld, liefste!"

Ze viel achterover in een vreeselijke hoestbui en tegelijkertijd hoorde ik Durrain angstig roepen: „Dokter, ben je hier? Kom gauw!"

Ik vloog de kamer binnen, maar het jonge vrouwtje had mijn hulp niet meer noodig. Ze was heengegaan. Ze was gestorven vreedzaam met een gelukkigen glimlach op de lippen.

Durrain's houding kwam mij onbegrijpelijk voor, in plaats buiten zichzelf te zijn van verdriet, zooals ik verwachtte, was er een gelukkige uitdrukking op zijn gelaat, die ik niet begreep.

„Meermalen sprak ik met haar over vermommen, dokter," zei hij mij, „en ik leerde haar gelooven dat schoonheid vaak achter een mom verborgen is. Ik twijfel daar nu in 't minst niet meer aan." Daarna mompelde hij bedeesd: „Wilt u mij alleen laten, voor enkele oogenblikken?"

Ik ging de kamer uit en wandelde het portaal op en neer, ik weet niet voor hoelang. Een eigenaardig geluid deed mij de kamer weer binnentreden. Max Durrain lag naast zijn vrouw, zijn arm om haar hals, haar bleek vermagerd gezichtje tegen het zijne aan gedrukt en in zijn rechterhand zag ik een klein fleschje, dat hij van onder haar kussen had weggehaald.

Een oud man van mijn beroep is gewoonlijk niet zoo teergevoelig. Toen ik evenwel neerzag op de gelukkige gelaatstrekken van deze beide dooden, scheen 't mij of ze met elkander fluisterden woorden van eeuwige liefde in een nieuw gelukkig land. Had het mogelijk geweest dit echtpaar het leven weer te geven, het zou wreed zijn geweest dit te doen. Zij smaakten nu grooter geluk, dan ze ooit in hun leven gehad hadden.

***

„Ik vertelde reeds bij het begin," vervolgde de dokter zijn verhaal, „dat Max Durrain de crisis in zijn leven met bewonderenswaardige berekening was te gemoet gegaan, alles voorziende. In de eerste plaats wist hij dat alleen versterkende middelen het leven van zijn vrouw konden rekken, en hij had geen geld om ze te koopen. Dan was er nog het honorarium van den professor. Toen hij zijn vriend Scottow ging opzoeken was hij allerminst van plan om hem een schilderstukje te verkoopen. Alles wat hij wenschte was de chèque om de waarheid voor zijn vrouw te verbergen.

„Ik vertelde reeds, zooals je je herinnert, dat hij vroeger kantoorklerk geweest was. Den morgen nadat hij Scottow bezocht had, ging hij naar zijn vroeger kantoor en opende daar een rekening-courant met het geld dat hij ontvangen had. Door handige manoeuvres (misdadig maar knap) wist hij de Bank voor tweehonderd gulden op te lichten. Hij wist dat hij zijn straf niet kon ontgaan en hoopte slechts dat ze van korten duur zou zijn. Hij schreef een aantal brieven, aan zijn vrouw gericht en zond die aan zijn vriend Dering met het verzoek ze op geregelde tijden aan zijn vrouw te zenden. Opdat zijn vriend ze in de goede volgorde zenden zou, had hij ze genummerd. Op deze wijze wist hij voor zijn stervende vrouw te verbergen de straf, die hij uit liefde voor zijn vrouw zich op den hals gehaald en blijmoedig ondergaan had. Max Durrain werd tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld.

„Groote goedheid!" riep een der toehoorders uit.

De dokter beet zich op de lip om zijn emotie te bedwingen.

„Dat is alles!" zei hij met een zucht.